

A távolság szitaszövetén

A távolság szitaszövetén át
 az idő szorgos mértéke
 milyen keveset jelent már.
 Egyszövésűek ezek az évek.
 Ez a múlt és jelen részeddé
 vált. Letisztult a lázadó
 szorongás. Már túl vagy a
 felhőtlen jelen pillanatán.
 S egy felhangolt percben
 az elkésett termékenység
 érett fakadása szelíden,
 észrevétlenül kizsendül.
 Elmeséli a szél, mintha
 tartozna vele, a régi idők
 bizonytalan messzeségéből
 a föld népe, a szegénység
 hogyan cipelte végig életét.
 Délutáni csendes harangszó
 bong feléd. Itt folyt le életed,
 mindenki ismer, tud felőled.
 Valósággal visszafele élsz,
 s ez a mostani, aki vagy,
 rejtőzködve lappang benned.
 Mint egy könyvet lapozgatod,
 de semmit belőle újra nem
 kezdenél. Oly különös itt a csend.
 A hallgatag, napfürdette
 kertek elillanó időtlensége
 rád rakódik, mint a
 búzaszagú nyári por.

Gyöngyszemek

A rét füve ezüstös csillogással
borzolódik, mintha járna ott valaki.
Szélszellemek, szellőlovasok
vágatnak ostoraikat suhogtatva.
A nap támolygó, tenyérsyi
rést hasít a hajnalon.
Megáll a forró nap az ég közepén,
hogy felkortyintson minden cseppet,
és estére minden fűszálat újra
telesírjon fehér gyöngyszemekkel.

Csak a szél kopog

A mulandóság szekeren
merre döcögsz? Ajtódnál
az éjszaka árnyékai kutyaként
lapulnak, vigyáznak rád.
Feletted a csillagok dideregnek.
Te a dunyhád alatt ülve alszol,
várod az éjszakából előkészítő
hajnalt, és kinyílik, mint
szádon az imádság.
Fénye imbolyog fehérre meszelt
szobád falán. Az előkerült
papucsok végigcsoszogják
lassú, templomos lépteid.
Hallgatózol ebben
a szétfüggönyözött reggelben,
és csak a szél kopog ajtódon,
bebocsátásra vár.